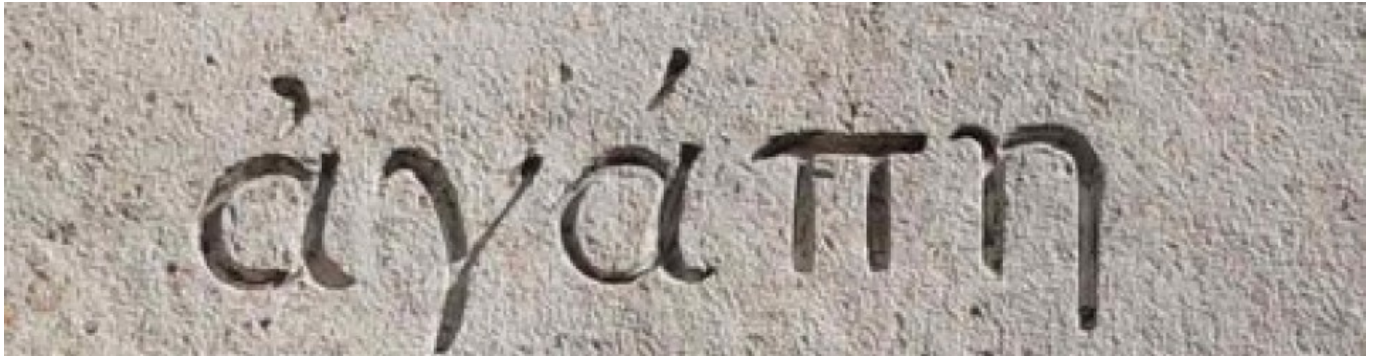
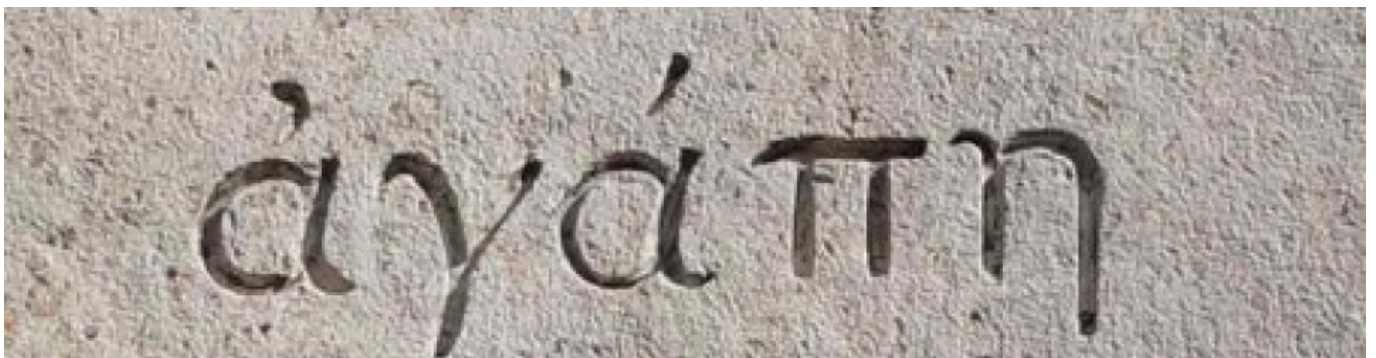

Περὶ ἀγάπης (Γέρων Γερμανὸς Σταυροβουνιώτης)

/ Γενικά Θέματα

Ἐκεῖνος, πού ἀγωνίζεται νά ἀποκτήσῃ τελεία ἀγάπη, τόσο πρὸς τόν Θεό, ὅσο καί πρὸς τόν πλησίον, αὐτός μπορεῖ καί ὁμολογεῖ τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν «ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ» (βλ. Α' Κόρ. ιβ' 3)

Πρέπει νά πιστεύῃς ὅτι σέ ἀγαπᾷ ὁ Θεός, ἀκόμη κι ἂν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σέ ἀποστραφοῦν κι ἂν ὅλοι σέ ἐγκαταλείψουν.

Νά βλέπῃς ὅλους τοὺς ἀδελφούς σου στό Μοναστήρι σάν ἓνα ἄνθρωπο. Νά μὴ κάνῃς δηλαδή ἐξαιρέσεις, καί νά μὴν ἔχῃς περισσότερη ἀγάπη σέ κάποιον, ἀλλὰ ὅλους νά τοὺς ἔχῃς τό ἴδιο, διότι εἶστε ὅλοι ἀδελφοί, ὅλοι στό ἴδιο οἶκημα κατοικεῖτε, στό ἴδιο Μοναστήρι.

Ὅταν σοῦ ἔλθῃ λογισμός πὼς δέν σέ ἀγαποῦν καί δέν σοῦ συμπαραστέκονται, τότε νά θυμᾶσαι πὼς, ὅταν ὅλοι σ' ἐγκαταλείψουν, ὅμως ἔχεις τόν Θεό γιά βοηθό. «Ὁ πατήρ μου», λέγει ὁ Δαβίδ, «καί ἡ μήτηρ μου ἐγκατέλιπόν με, ὁ δέ Κύριος προσελάβετό με» (Ψαλμ. κστ' 10). Κάποιος Μοναχὸς ἦταν ἄρρωστος. Πέρασε περίπου ἓνας μήνας, καί κανεὶς δέν πῆγε στό κελλί του νά τόν δῇ καί νά τόν βοηθήσῃ. Κατόπιν ἔστειλε ὁ Θεός ἄγγελο νά τόν ὑπηρετήσῃ. Κι ὅταν ἀργότερα οἱ συνασκητές τοῦ σκέφθηκαν νά τόν ἐπισκεφθοῦν, νά ἰδοῦν μήπως εἶναι ἄρρωστος,

μήπως έχη πάθει τίποτα, αυτός, μόλις τούς αντικρυσε, τούς φώναξε: «Φύγετε!». Τότε αυτοί του είπαν: «Γιατί μάς διώχνεις;» Αυτός αποκρίθηκε: «τόσο καιρό, πού δέν μέ σκεφθήκατε έσεΐς, πού δέν μέ είδατε, πού δέν μέ βοηθήσατε, έστειλε ό Θεός άγγελο, καί μέ ύπηρετοϋσε. Μά τώρα πού ό άγγελος σάς είδε, έφυγε! Προτιμότερο νά φύγετε έσεΐς, καί νά έρθη πάλιν ό άγγελος!».

Γιατί νά μή έχουμε γιά κάθε άνθρωπο αγάπη; Γιά τό θέμα τής αγάπης πρός τόν πλησίον, πού μέ έρωτᾷς, εΐναι γραμμένο κάπου: «Μετά πάντων έχε αγάπην καί από πάντων απέχου». Τί σημαΐνει αυτό; Σημαΐνει ότι ή αγάπη δέν ένεργεΐται μόνο μέ τήν έξωτερική της έκδήλωση. Ή αγάπη ένεργεΐται κυρίως μέσα στήν ψυχή του ανθρώπου. Αυτό σημαΐνει νά έχης αγάπη γιά κείνον πού σοϋ θυμώνει, γιά κείνον πού σέ κατηγορεΐ, γιά κείνον πού σέ έξευτελίζει. Νά πής ότι αυτός εΐναι ό γιατρός μου. Καί ναί μέν τά φάρμακα, πού μου δίνει, εΐναι πολύ πικρά, αλλά έγώ μέ αυτά ώφελοϋμαι. Αυτό έξ άλλου εΐναι καί ή εφαρμογή τών λόγων του Κυρίου «αγαπάτε τούς έχθρούς ύμϊν, καλώς ποιείτε τοΐς μισοϋσιν ύμᾱς, εύλογεΐτε τούς καταρωμένους ύμϊν, προσεύχεσθε υπέρ τών έπηρεαζόντων ύμᾱς» (Λουκ. στ' 27-28). Δέν εΐναι άπαραΐτητο νά του είπῶ μέ λόγια πώς τόν αγαπῶ. Έκεΐνο, πού έχει σημασία, εΐναι νά έχω μέσα μου τήν αγάπη γι' αυτόν, έστω κι αν φέρθηκε έτσι. Καί έπειδή μπορεΐ νά κολαστῇ μέ τόν άσχημό του τρόπο, γι' αυτό παρακαλῶ τόν Θεό νά τόν έλεήση, νά τόν φωτίση, νά τόν συγχωρέση, γιά νά μή κολασθῇ. Γιατί νά έχω κάτι μαζί του; Άφοϋ δέν μέ θέλει, θά απέχω. Όμως κατ' οϋδένα τρόπο δέν θά αφήσω μέσα μου τόν λογισμό, τόν πειρασμό νά μέ πειράζη έναντίον του, αλλά θά παρακαλῶ τόν Θεό νά τόν έλεήση, νά τόν φωτίση, νά τόν συγχωρέση, νά τόν σώση.

Όσο περισσότερο αγωνίζεσαι νά αγαπᾷς τό Θεό, τόσο περισσότερο αυτός σοϋ αποκαλύπτεται!

Έκεΐνος, πού έπιθυμεΐ τό κακό του συνανθρώπου του, κάνει τελικά κακό στον ΐδιο τόν έαυτό του. Καί έκεΐνος, πού αγαπᾷ άκόμα καί τόν έχθρό του, στήν πραγματικότητα εύεργετεΐ τόν ΐδιο τόν έαυτό του.

Όσο πιό πολύ αγωνιζόμαστε νά αγαπήσουμε τόν Χριστό, τόσο πιό πολύ νιώθουμε μέσα μας χαρά καί εύτυχία. Δέν ύπάρχει στον κόσμο μεγαλύτερη εύτυχία από τό νά φλέγεται ή καρδιά μας από αγάπη πρός τόν γλυκύτατο Κύριό μας.

«Οϋδείς δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν» (Ματθ. στ'. 24). Γιά νά μπορέσουμε νά αγαπήσουμε τόν Χριστό μέ όλη τήν καρδιά μας, πρέπει πρῶτα νά συνειδητοποιήσουμε ότι όλα τά γήινα εΐναι πρόσκαιρα καί μάταια, καί σέ τίποτε από αυτά νά μή προσκολληθοϋμε. Γιά νά μπορέσουμε νά αγαπήσουμε τόν πλησίον μας σάν τόν έαυτό μας, πρέπει νά περιφρονήσουμε τρία πράγματα: Τό χρῆμα, τίς ήδονές καί τήν ανθρώπινη δόξα. Εΐμαστε σέ θέση νά ποϋμε μαζί μέ τόν Απόστολο

Παῦλο, «τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμός ἢ λιμός ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;» (Ρωμ. η' 35). Ἄν ναί, τότε εἶναι πού πραγματικά ἀγαποῦμε τόν Χριστό!

Δέν ἔχει τόση ἀξία τό νά ἀγαποῦμε ὅσους μᾶς ἀγαποῦν «ποία ὑμῖν χάρις ἐστι;» (Λουκ. στ' 32). Ἀξία ἔχει τό νά ἀγαποῦμε αὐτούς, πού μᾶς ἐχθρεύονται, κι αὐτούς, πού μᾶς μισοῦν!

Μίμηση τοῦ Χριστοῦ σημαίνει πρῶτ' ἅπ' ὅλα μίμηση τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ πρός τόν ἄνθρωπο. Νά θυσιάζουμε «τά θελήματα τῆς σαρκός» (Ἐφ. β' 3) χάριν τῆς ἀγάπης τοῦ ἀδελφοῦ μας.

Ὅπως «ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη», ἔτσι κατά ἀντίθετο τρόπο, ὁ διάβολος εἶναι μῖσος. Αὐτός, πού ἀγαπᾷ ὅπως ὁρίζει ὁ Θεός, γίνεται μιμητής Του κι αὐτός, πού μισεῖ τόν ἀδελφό του, γίνεται διάβολος, καί γεύεται ἤδη ἀπό τώρα τήν κόλαση!

Ὑπάρχει ἡ κατά Θεόν ἀγάπη, ἀλλά ὑπάρχει καί ἡ κατά... διάβολον ἀγάπη! Ὑπάρχει τό κατά Θεόν μῖσος ἀλλά ὑπάρχει καί τό διαβολικό μῖσος. Ἡ κατά Θεόν ἀγάπη εἶναι αὕτη, πού πηγάζει ἀπό τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ἡ κατά... διάβολον ἀγάπη(!) εἶναι ἡ δαιμονική, ἡ φιλήδονη, ἡ ἐμπαθής, αὕτη π.χ. πού ἕνας ἑγγαμος αἰσθάνεται πρός μία ἄλλη γυναίκα, ὥστε πολλές φορές νά φθάνη μέχρι τοῦ σημείου νά ἐγκαταλείπη τή νόμιμη σύζυγό του χάριν τῆς ξένης. Δαιμονική ἀγάπη εἶναι ἐπίσης αὕτη, ἀπό τήν ὁποία διακατέχονται ὅσοι περιπίπτουν στά σοδομικά πάθη. Τέτοιου εἴδους «ἀγάπες», ὅχι μόνο τίς ἀπεχθάνεται καί τίς βδελύσσεται ὁ Θεός ἀλλά, ἂν δέν ὑπάρξη μετάνοια καί ἀλλαγὴ ζωῆς, τίς τιμωρεῖ παραδειγματικά. Κατά Θεόν μῖσος εἶναι τό μῖσος κατά τῆς ἁμαρτίας. Διαβολικό μῖσος εἶναι τό μῖσος ἐναντίον οἵουδήποτε συνανθρώπου μας, ἀκόμη καί ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ μας. Πρέπει νά ἀγαποῦμε τόν πλησίον μας, ὅσο κι ἂν αὐτός μᾶς ἔφταιξε, ὅσο κι ἂν μᾶς πίκρανε!

Αὐτός πού ἀγαπᾷ τόν πλησίον του μέ τήν ἀληθινή, τή σύμφωνη μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀγάπη, νοιώθει μέσα του ἀπέραντη εἰρήνη καί χαρά. Αὐτός πού «ἀγαπᾷ» μέ τήν ψεύτικη, τήν ἐπιφανειακή, τήν ὑποκριτική, τή σαρκική, τή φιλήδονη «ἀγάπη» νοιώθει μέσα του σύγχυση καί ταραχή.

Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη εἶναι συνυφασμένη μέ πνεῦμα ταπείνωσης, θυσίας καί προσφοῶς. Αὐτός, πού ἀγαπᾷ σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, θυσιάζει τίς ἐπιθυμίες του καί τήν ἀνάπαυσή του χάριν αὐτοῦ πού ἀγαπᾷ. Ἡ ἀγάπη, πού δέν εἶναι σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, συνδέεται μέ πνεῦμα ἐγωϊσμοῦ καί αὐτός πού ἔχει τέτοια «ἀγάπη», ἀντί νά θυσιάζεται γιά τόν ἄλλο, ὅλο ζητᾷ νά θυσιάζεται ὁ ἄλλος γι' αὐτόν.

Ἡ ἀγάπη πρός τόν ἐχθρό μας κρύβει μεγάλη σοφία. Ὅταν ἀνταποδίδουμε καλό ἀντί κακοῦ, γινόμαστε μιμητές τοῦ Χριστοῦ. Τότε ἔρχεται καί μᾶς ἐπισκιάζει ἡ Χάρις Του!

Μᾶς πλημμυρίζει ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! Οἱ Ἅγιοι ἀγαποῦσαν ἀκόμα καί τούς διώκτες τους! Καί αὐτό ἀκριβῶς τό γεγονός ἦταν καθοριστικό, ὥστε νά ἀναδειχθοῦν ἀπό τόν Χριστό γνήσιοι φίλοι Του, Ἅγιοί Του!

Ἡ ἀγάπη πρός τόν πλησίον μας δέν πρέπει νά μένη μόνο στά λόγια, ἀλλά κυρίως νά προχωρᾷ στά ἔργα. Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη φωτίζει μέ ὑπερφυσικό φῶς τό πρόσωπο αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ.

Τό πρόσωπο ἐκείνου, ὁ ὁποῖος μισεῖ, εἶναι συνωφρυωμένο καί συννεφιασμένο, μέχρι καί σκοτεινό.

Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη δέν χαίρεται μέ τίς συμφορές τοῦ πλησίον, οὔτε λυπᾶται μέ τίς ἐπιτυχίες του.

Θέλεις νά ἀνακαλύψης τί εἶδους ἀγάπη ἔχεις μέσα σου; Στάσου μπροστά στόν καθρέφτη τοῦ ιγ' κεφαλαίου τῆς Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καί κοίταξε μέ εἰλικρίνεια νά 'δῇς, ἂν ἐφαρμόζονται σέ σένα αὐτά, πού λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Αὐτός, πού ἀγαπᾷ, ἔχει μακροθυμία στίς ἀδυναμίες τοῦ ἄλλου. Ἔχει καί καλωσύνη. Δέν ζηλοφθονεῖ. Δέν ὑπερηφανεύεται, δέν ἀσχημονεῖ, δέν ζητᾷ τό δικό του συμφέρον, δέν εἶναι εὐερέθιστος, λησμονεῖ τό κακό, πού τοῦ ἔχουν κάνει. Λυπᾶται, ὅταν ἀδικῇται ὁ πλησίον του, καί χαίρεται μαζί του στή χαρά του. Ἔχει σέ ὅλα ἀνεκτικότητα, ἐμπιστοσύνη, ἐλπίδα, ὑπομονή» (Α' Κόρ. ιγ' 4-7)

Ἡ ἀγάπη μας πρός τό Θεό καί πρός τούς συνανθρώπους μας εἶναι ἀλληλένδετες. Δέν μπορεῖ νά ὑπάρχη ἡ μία, χωρίς νά ὑπάρχη καί ἡ ἄλλη. Διαφορετικά, οὔτε τόν Θεό ἀγαποῦμε ἀληθινά, οὔτε τόν πλησίον μας πραγματικά.

Πιό πολύ νά αγαποῦμε αὐτούς, πού μᾶς ἐλέγχουν, παρά αὐτούς, πού μᾶς κολακεύουν.

Δέν ὑπάρχει ἀληθινή ἀγάπη, χωρίς τό πνεῦμα τῆς θυσίας. Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἐμᾶς εἶναι ἀχώριστα συνδεδεμένη μέ τή Σταυρική Του θυσία. Σταυρός καί Ἀγάπη πᾶνε ἀχώριστα μαζί.

Πολέμησε τό μίσος, πού δείχνει ὁ ἄλλος πρὸς ἐσένα, μέ ὄπλο τήν ἀγάπη, πού ἐσύ θά δείχνης πρὸς αὐτόν. Δεῖξε ἀγάπη σ' αὐτόν, πού σοῦ δείχνει κακία. Ἔτσι καί μόνον ἔτσι ὑπάρχει ἐλπίδα νά μετατρέψης τή μοχθηρία του σέ καλωσύνη.

Αὐτός, πού ἔχει κακία, γεύεται θάνατο, ἐνῶ αὐτός, πού ἔχει ἀγάπη, γεύεται αἰώνια ζωή.

Ὁ ωραιότερος καί ἀποτελεσματικότερος τρόπος νά ἐκδικηθῇς αὐτόν, πού σέ ἔβλαψε, εἶναι νά τόν εὐεργετήσης.

Οἱ οὐρανοί ἀνοίγουν διάπλατα γι' αὐτόν, πού ἀγαπᾷ ἀληθινά τόν Χριστό «μέ ὅλη τήν καρδιά του, μέ ὅλη τήν ψυχή του καί μέ ὅλη τή διάνοιά του, καί τόν πλησίον του ὅπως τόν ἑαυτό του» (Λουκ. ι' 27).

Ὅπου ὑπάρχει ἡ ἀγάπη, ἐκεῖ εἶναι καί ὁ Θεός. Ὅπου ὑπάρχει τό μίσος, ἐκεῖ εἶναι καί ὁ διάβολος.

Νά ἀπορρίπτῃς μέ ὅλη σου τή δύναμη καί νά ἐξομολογήσῃς μέ ὅσο τό δυνατό μεγαλύτερη ταπείνωση ὅλες τίς καχυποψίες καί φαντασίες, πού σοῦ προβάλλει ὁ διάβολος, γιά νά σέ κάνῃ νά ἀντιπαθῇς καί νά ἀποστρέφῃς τόν πλησίον σου.

Δέν ὑπάρχει χῶρος παραμονῆς στή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν γι' αὐτούς, πού στήν ψυχή τους δέν ἔχουν χῶρο ἀγάπης γιά τούς ἐχθρούς τους.

Πηγή: agiazoni.gr